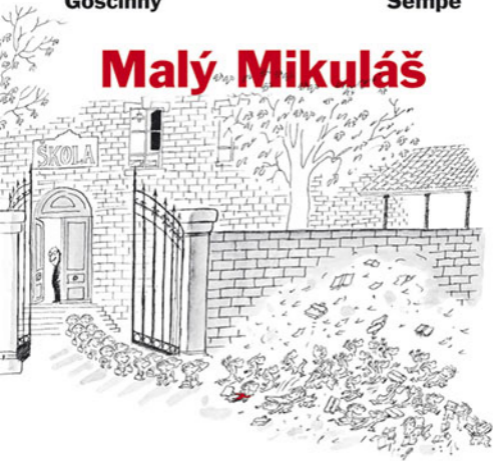

Gosciny

Sempé

Malý Mikuláš

Malý Mikuláš

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2011.

Bořivojova 75, Praha 3

Le petit Nicolas

By Goscinny / Sempé

Copyright © 1960, by Éditions Denoël

New edition © 2002

All rights reserved.

Z francouzského originálu *Le petit Nicolas* přeložila © 1997,

2011 Tamara Sýkorová-Řezáčová Sazba: Proxima, s.r.o.

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, LiamART

Třetí upravené vydání v českém jazyce

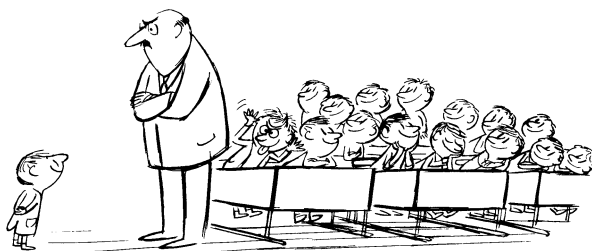
ISBN 978-80-7507-928-2 (pdf)

Goscinny

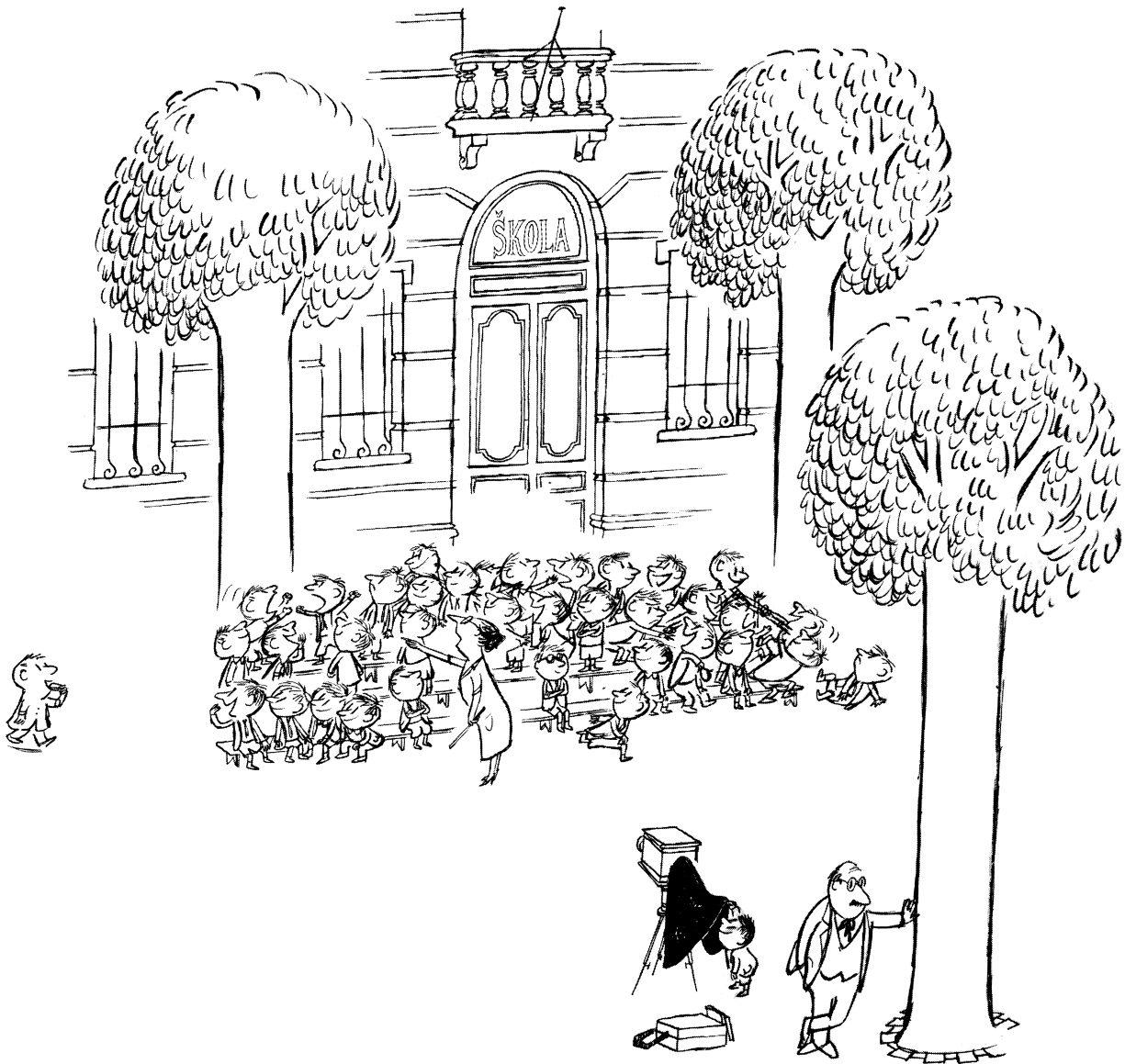
Sempé

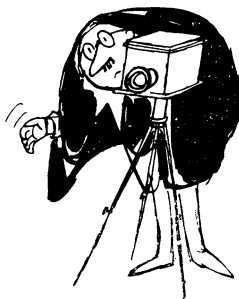
Malý Mikuláš

přeložila Tamara Sýkorová-Řezáčová

BB/art

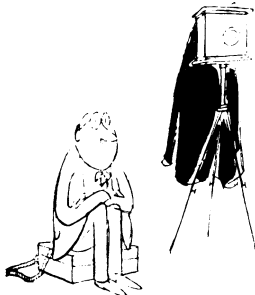

Upomínka na celý život

Dneska jsme se do školy už těšili, jelikož se naše třída má fotit, abychom měli upomínku na celý život, jak nám řekla paní učitelka. A taky nám řekla, že máme přijít do školy čisti a učesaní.

Šel jsem tedy do školy s vlasy naplácanými brilantinou, a když jsem vkročil do dvora, byli tam už všichni kluci a paní učitelka právě nadávala Augustýnovi, že přišel převlečený za Martána. Augustýn má totiž děsně bohatého tatínka a ten mu koupí, nač si Augustýn vzpomene, třeba všechny hračky světa. Augustýn řekl paní učitelce, že chce na té fotografii vypadat jako Martán, a když mu to nedovolí, že půjde pryč.

Fotograf tam už byl taky se svým aparátem a paní učitelka mu řekla, že si má pospíšet, abychom nepromarnili celou hodinu matematiky. Celestýn, který je nejlepší žák ze třídy a mazánek paní učitelky, prohlásil, že by to byla škoda, jelikož má mate-

matiku rád a má správně vypočítané všechny příklady, co jsme měli za domácí úkol. Albín, to je jeden strašně silný kluk, měl chuť dát mu do mouly, ale Celestýn nosí brýle, a tak ho nemůžeme fackovat, kdy nás napadne. Paní učitelka se rozkřikla, že jsme nesnesitelní, a jestli hned nepřestaneme, nebude se fotografovat a vrátíme se do třídy.

Vmísil se do toho fotograf a uklidňoval nás: „No tak, no tak, mírněte se, ticho, prosím! Umím s dětmi zacházet, vím, jak na ně, všechno proběhne hladce, uvidíte!“

Fotograf nám nařídil, že se máme rozdělit do tří řad. První bude sedět na zemi, druhá bude stát kolem paní učitelky, která bude sedět na židli, a třetí řada bude stát za druhou na bednách. Měl to fakt dobře promyšlené, to se musí uznat.

Pro bedny jsme šli do sklepa. Užili jsme si při tom dost legrace, jelikož ve sklepě není moc světla a Viktorín si dal na hlavu pytel a houkal: „Hú, hú, já jsem duch!“ Pak přišla paní učitelka. Tvářila se nespokojeně, a tak jsme urychleně vynesli ty bedny na dvůr. Jenom Viktorín tam zůstal. S pytlem na hlavě neviděl, co se děje, a tak pořád vykřikoval: „Hú, hú, já jsem duch!“ Paní učitelka mu pytel z hlavy sundala. Ten se divil!

Když se vrátili spolu na dvůr, paní učitelka pustila Viktorínovo ucho a přejela si rukou po čele.

„Ale vždyť vy jste celí černí!“ zvolala.

Je fakt, že jak jsme dělali ve sklepě šumpurnákle, trochu jsme se umazali. Paní učitelka byla naštvaná, ale fotograf řekl, že to nic, že se stihneme umýt, než on rozestaví bedny a židli pro fotografii. Čistý obličej měl kromě Celestýna jenom Augustýn, který měl na hlavě martanskou helmu, podobnou obrovskému obrácenému poháru.

„Vidíte,“ řekl Augustýn paní učitelce, „kdyby všichni přišli dneska oblečení jako já, bylo by to teď bez problému.“

Viděl jsem na paní učitelce, že má chuť vytahat Augustýna za uši, ale na helmě neměla zač chytit. To martanské oblečení je fakt hrozně výhodné!

Vrátili jsme se umytí a učesaní. Byli jsme sice krapánek promočení, ale fotograf řekl, že to nevadí, na fotografii že to stejně nebude vidět.

„Tak to bychom měli,“ řekl fotograf. „Chcete udělat své paní učitelce radost?“

Odpověděli jsme, že chceme, jelikož máme paní učitelku rádi, ona je vážně bezvadná, zvláště když ji nezlobíme.

„Tak tedy hezky v klidu, beze zmatku, zaujměte místa na fotografování. Největší se postaví na bedny, prostřední zůstanou stát a nejmenší se posadí na zem do první řady.“

„Velký jsem tu jenom já,“ vytahoval se Albín a odstrkával všechny ostatní kluky, co se chtěli postavit na bedny. Augustýn se tam cpal pořád dál, a tak ho Albín bouchl pěstí do helmy a pořádně si namlátil. Několik nás potom muselo sundávat Augustýnovi helmu z hlavy, jelikož se uzávěr zablokoval.

Paní učitelka nás upozornila, že nás naposledy napomíná, a stane-li se ještě něco, budeme mít okamžitě hodinu matematiky. Tak jsme si řekli, že musíme být hodní, a šli jsme na místa, jenom Augustýn šel za fotografem a zeptal se ho:

„Co to máte za přístroj?“

Fotograf se usmál a odpověděl: „To je taková bedýnka, z které vyletí ptáček, chlapečku.“

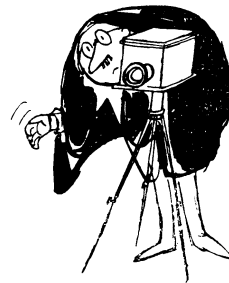
„Ta vaše bedna je pěkně zastaralá,“ ušklíbl se Augustýn, „to můj tatínek mi dal fotoaparát a ten má clonu proti slunci, objektiv s krátkým ohniskem, teleobjektiv a pochopitelně taky filtry a odrazné desky...“

Fotograf vypadal překvapeně. Přestal se usmívat a vyzval Augustýna, aby šel na své místo.

„Máte aspoň fotoelektrickou buňku?“ zeptal se ještě Augustýn.

„Naposledy ti říkám, vrať se na místo!“ zařval fotograf a začal se najednou tvářit nějak nervózně.

Konečně jsme byli na místech. Já jsem seděl na zemi vedle Vendelína. Vendelín je můj kamarád a je hrozně tlustý, jelikož od rána do večera pořád jenom jí. Právě po-

řádal chleba namazaný marmeládou a fotograf mu řekl, aby přestal jíst, ale Vendelín mu odpověděl, že se přece musí udržovat při životě.

„Okamžitě nech toho jídla!“ vykřikla paní učitelka, která seděla zrovna za Vendelínem. Vendelín se tak lekl, že upustil namazaný chleba na košili.

„Tak to by bylo,“ poznamenal Vendelín a snažil se setřít marmeládu z košile zbytkem chleba.

Paní učitelka řekla, že se nedá dělat nic jiného než strčit Vendelína do poslední řady, aby nebylo tu skvrnu vidět. „Albíne, pusťte kamaráda na své místo,“ řekla.

„To není můj kamarád,“ řekl Albín. „A na své místo ho nepustím. Stačí, když se otočí k fotografovi zády, pak nebude vidět ani ta skvrna, ani jeho tlustý ciferník.“

Paní učitelka se rozzlobila a dala Albínovi za trest padesátkrát opsat větu: „Nemám odmítat postoupit svoje místo kamarádovi, kterému upadl na košili chléb s marmeládou.“

Albín už byl zticha, slezl z bedny a šel do první řady, a Vendelín šel dozadu. Neobešlo se to bez zmatků, jelikož když Albín míjel Vendelína, praštil ho do nosu. Vendelín ho chtěl kopnout, ale Albín uhnul – on je hrozně mrštný – a kopanec slízl Celestýn, našťestí na místě, kde nemá brýle. To mu samozřejmě nebránilo, aby začal brečet a naříkat, že nevidí, že ho nikdo nemá rád a že chce umřít. Paní učitelka ho utěšila, umyla, znovu učesala a Vendelínovi napařila trest. Musí stokrát napsat: „Nemám tlouci kamaráda, který mi nijak neubližuje a který nosí brýle.“

„To ti patří!“ řekl Celestýn. Ale paní učitelka mu dala taky za trest něco opisovat. Celestýna to tak překvapilo, že zapomněl i na brek. Paní učitelka rozdávala tresty jako divá, takže jsme dostali skoro všichni něco opisovat nebo skloňovat. Potom paní učitelka řekla: „Tak doufám, že se teď konečně uklidníte. Jestli budete opravdu hodní, zruším všechny tresty. Tak se narovnejte, pěkně se usmívejte a pan fotograf nám udělá krásnou fotografii.“

Nechtěli jsme paní učitelku rozčilovat, a tak jsme ji poslechlí. Za-ujali jsme pózu a usmívali jsme se.

Ale krásnou upomínku na celý život přece jenom nemáme, jelikož když jsme zaujali pózy, všimli jsme si, že tam fotograf už není. Prostě odešel, ani nikomu nic neřekl.

*Poslední řada (zleva doprava): Martin (právě se pohnul), Drobek, Pupík, Duchoň, Viktorín, Adalbert, Albín, Kozák, Fazule, Svátek, Kadlík, Vačnatec.
Prostřední řada: Pavel Božožof, Jakub Božožof, Razič, Lupen, Hnědák, Dyba, Horák, Tryska, Buchar, Augustýn, Kuře, Pitvora, Votýpka.
Sedící: Rigol, Vítek, Hanibal, Škraloup, Honák, paní učitelka, Celestýn, Mikuláš, Kec, Grosini, Gonzales, Šňupec, Vendelín a Muchař (právě ho vyhodili).*

Kovbojové

Pozval jsem na dneska odpoledne kluky k nám, že si budeme hrát na kovboje. Každý z nich se na to vybavil, jak mohl. Viktorín přišel s kompletní policajtskou výzbrojí, kterou mu dal jeho tatínek – s helmou, s pouty, revolverem, s bílým pen-drekem a pišťalkou. Albín měl na sobě starý skautský klobouk po bratrovi a pás se spoustou dřevěných nábojnic a s dvěma pouzdry, ve kterých měl senzační revolvery s pažbami vykládanými slonovinou jako ta pudřenka, co dal tatínek mamince po té hádce kvůli připálené pečeň, jak maminka říkala, že za to stejně může on, protože přišel pozdě domů. Vendelín byl oblečený jako Indián, měl dřevěnou sekyrku a na hlavě péra, a vypadal jako tlusté kuře. Augustýn, který strašně rád chodí v převlečení a má děsně bohatého tatínka, který mu koupí všechno, nač si vzpomene, přišel od hlavy až k patě jako kovboj – měl kalhoty z jehnětiny, koženou vestu, kost-

kovanou košili, široký kovbojský klobouk, revolvery se zásobníky a fantastické ostruhy. Já jsem měl černou masku, kterou jsem dostal na dětský karneval, svou starou špuntovku a okolo krku červený šátek, což byla vlastně mamčiná odložená šála. Vypadali jsme opravdu senzačně.

Byli jsme na zahradě a maminka řekla, že nás zavolá, až bude svačina.

„Tak víte co, pánové?“ řekl jsem. „Já jsem mladý muž, který jede na Západ, a mám bílého koně, a vy jste banditi a přepadnete mě, ale já nad vámi nakonec zvítězím.“

Ostatní s tím nesouhlasili. To je na tom to nejhorší – když si člověk hraje sám, je to nuda, a když není sám, musí se s ostatními pořád jen hádat.

„Proč bych neměl být tím mladým mužem já,“ řekl Albín, „a proč bych taky neměl mít bílého koně?“

„S takovou makovicí, jako máš ty, nemůžeš dělat mladého muže,“ řekl mu Vendelín.

„Ty, Indiáne, koukej držet zobák, nebo tě nakopnu do biskupa!“ řekl Albín, který má hroznou sílu a rád rozdává rány pěsti na všechny strany, hlavně do nosu kamarádům, ale s tím biskupem mě překvapil, to je fakt, i když je pravda, že Vendelín vážně vypadá jako tlusté kuře.

„Mně je to fuk,“ prohlásil Viktorín, „já budu šerif.“

„Ty, a šerif?“ řekl Augustýn. „Už jsi někdy viděl šerifa s policajtskou helmou? Dovol, abych se zasmál!“

To se Viktorínovi nelíbilo, jelikož jeho tatínek je policejní strážník.

„Můj tatínek taky nosí helmu,“ řekl, „a nikdo se mu nesměje.“

„Kdyby se s takovouhle výstrojí objevil v Texasu, smáli by se mu všichni, až by se za břicho popadali,“ řekl Augustýn a Viktorín mu dal facku. Augustýn vytáhl z pouzdra revolver a zvolal:

„Toho budeš litovat, Joe!“

Viktorín mu dal další pohlavek a Augustýn si kecl na zem a začal dělat z revolveru paf! paf! paf!

Viktorín se chytil za břicho, všelijak kroutil obličej, pak padl k zemi a zašeptal: „Dostals mě, kojote, ale budu pomstěn!“

Já jsem cválal po zahradě a plácal jsem se zezadu do kalhot, abych popohnal koně, ale Albín mě dohonil.

„Slez z toho koně!“ řekl mi. „Bílý kůň patří mně!“

„A to zase ne,“ řekl jsem mu, „já jsem tu doma a bílého koně mám já!“

A tak mi Albín dal jednu do nosu.

Viktorín silně zapískal na píšťalku.

„Jsi zloděj koní,“ řekl Albínovi, „a u nás v Kansas City zloděje koní věšíme!“

Přiběhl Vendelín a křičel: „Počkat! Ty ho nemůžeš pověsit, šerif jsem já!“

„Odkdy, ty špinavý kojote?“ zeptal se Viktorín.

Vendelín popadl svou dřevěnou sekyrku a bims!, praštil násadou Viktorína do hlavy. Viktorín to nečekal, jelikož Vendelín se obyčejně nerad pere. Ještě že měl na hlavě helmu!

„Moje helma! Rozbil jsi mi helmu!“ ječel Viktorín a rozběhl se za Vendelínem, zatímco já jsem zase začal cválat po zahradě.

„Hej, kluci, přestaňte! Slyšíte? Mám nápad,“ řekl Albín. „My budeme ušlechtilí běloši a Vendelín bude náčelník zlých Indiánů a pokusí se nás skalpovat a vezme jednoho z nás do zajetí, ale nám se podaří uniknout a osvobodit zajatce a Vendelína porazíme!“

My jsme byli všichni pro, jelikož to byl bezva nápad, jenom Vendelín byl proti.

„Proč bych zrovna já měl být Indián?“ bránil se.

„Protože máš na hlavě peří, nádivo!“ řekl mu Augustýn. „A vůbec, jestli se ti to nelíbí, tak si s námi nemusíš hrát, beztak pořád jenom otravuješ, fakt!“

„Když jste takoví, tak já teda nehraju,“ řekl Vendelín a šel do kouta truchovat a sníst čokoládový chlebiček, který měl v kapse.

„Proč by nehrál, musí hrát!“ zvolal Albín. „Vždyt je to jediný Indián, kterého tu máme, a jestli nebude hrát, oškubu ho!“

Vendelín tedy svolil, ale jenom pod tou podmínkou, že nebude zlý, nýbrž hodný Indián.

„No tak jo, koneckonců můžeš být třeba vzbouřenec,“ kývl Augustýn.

„A kdo bude dělat zajatce?“ zeptal jsem se.

„Třeba Augustýn,“ navrhl Albín, „přivážeme ho ke stromu šňůrou na prádlo.“

„No dovol, to nejde,“ rozčilil se Augustýn. „Proč já? Nemůžu přece dělat zajatce, když mám nejlepší oblečení ze všech!“

„No a co má bejt?“ zasmál se Albín. „Odmítám si snad já s vámi hrát jen proto, že mám bílého koně?“

„Bílého koně mám já,“ opravil jsem ho.

Albín se naštvál, řekl, že bílý kůň je jeho, a jestli se mi to nelíbí, že mi dá do nosu.

„Jen si to zkus!“ řekl jsem a on to zkusil a povedlo se mu to.

„Ani hnout, Oklahoma Kide!“ křičel Augustýn a střílel na všechny strany z revolveru.

Viktorín pískal na pištalku jako pomínutý a vykřikoval: „Héj, já jsem šerif a všechny vás zatýkám!“

Vendelín ho praštil do helmy svou sekyrkou a řekl mu, že ho bere do zajetí, a Viktorín se rozzuřil, protože mu pištalka spadla do trávy, a já jsem brečel a řekl jsem

Albínovi, že jsem tu doma a že už ho nechci ani vidět. Všichni křičeli, bylo to prima, bavili jsme se opravdu bezva.

Vtom vyšel z domu tatínek a nevypadal moc spokojeně.

„Co je to za rámus, děti, neumíte se bavit slušně?“

„Za všechno může, prosím, Augustýn, nechce dělat zajatce!“ řekl Albín.

„Chceš dostat po kebuli?“ zeptal se Augustýn a znovu se začali prát, ale tatínek je od sebe odtrhl.

„Víte co, děti,“ řekl tatínek, „já vám ukážu, jak se to hraje. Zajatcem budu já!“

Měli jsme děsnou radost. Můj tatínek je opravdu senzační. Přivázali jsme ho šňůrou na prádlo ke stromu, a sotva jsme s tím byli hotovi, vidíme pana Durdu, jak skáče přes plot k nám do zahrady.

Pan Durda je náš soused, který si z tatínka rád dělá legraci.

„Já si s vámi taky chci zahrát, budu rudoch! Splašený býk!“

„Vypadni odsud, Durdo, nikdo tě nevolal!“

Pan Durda je formát – postavil se před tatínka se zkříženými rukama a řekl: „Nechť bledá tvář schová jazyk za zuby!“

Tatínek se zuřivě snažil dostat z pout a pan Durda tančil s indiánským pokřikem okolo stromu.

Byli bychom strašně rádi zůstali na zahradě a dívali se, jak si tatínek s panem Durdou hraje a dělají opičky, ale nemohli jsme, jelikož nás maminka zavolala na svačinu a pak jsme šli do mého pokoje pouštět elektrický vláček. Fakt jsem neměl ani tušení, že si tatínek tak rád hraje na kovboje. Když jsme večer přišli na zahradu, byl pan Durda už dávno pryč, ale tatínek byl pořád ještě připoutaný ke stromu, křičel a dělal příšerné obličejy.

To je senzace, když si někdo dokáže takhle hrát sám, a ještě se přitom baví!

